

Hồi 27: Bại lộ

Quang Ngọc vừa chớp mắt thì tiếng ngựa hí và tiếng người gọi âm ã ở cổng chùa làm thức choàng dậy. Vội mở rương lấy ra một gói lớn, rồi lên chùa.

Chú Mộc hấp tấp chạy theo:

- Bạch thầy, nguy biến đến nơi!

Chàng ghé vào tai chú dặn nhỏ mấy câu, đoạn mở cửa nách lên ra chùa bên mát...

Chú tiểu ung dung ra cổng hỏi:

- Đêm hôm, ai dám đến phá cổng chùa?

- Mở ngay!

Chú tiểu vẫn dõng dạc, không chút sợ hãi:

- À, chúng mày là quân cướp, phải không? Nhưng dù chúng mày là quân cướp tàn ác đi nữa, chúng mày cũng phải kiêng nể trời phật chứ!

Tiếng phá cổng đáp lại những lời thuyết đạo đức suông. Nhưng cổng chùa vững chãi quá, phá không chuyên. Chú tiểu vẫn thét mắng:

- Ừ cho chúng mày không kính nể trời phật, cho chúng mày coi thường tăng già yếu đuối, không chống cự nổi chúng mày đi nữa, nhưng đây gần phủ, chúng mày lại không biết đại danh của quan lớn phân phủ à?... Ngài không bao giờ dung rúng bọn chúng mày đâu... Ngài rất công minh.

Tiếng ở ngoài quát:

- Mở cổng mau! Quan đây!

- Ái chà quan! Tôi đã biết các quan cướp?

Rồi Mộc cùng các chú tiểu khác la thất thanh:

- Trời ơi! Cướp! cướp! làng nước ơi! cướp!

Tiếng ở ngoài quát càng to:

- Mở cổng mau để quan lớn vào khám chùa. Bằng không quan đốt chùa ngay lập tức bây giờ.

- Làng nước ơi! cướp! Cướp phá chùa! Ối làng ơi! cướp đốt chùa!

Ở ngoài tiếng quát tháo vẫn đi liền với tiếng phá cổng thình thình. Bỗng chú Mộc vờ sợ hãi bảo mọi người:

- Im ngay! Hình như quan đến thực, các chú ạ?

Tiếng phía ngoài:

- Mở cổng mau. Quan lớn phủ đến khám xét chùa.

Tức thì chú Mộc mở cổng và nằm phục xuống đất lạy mà nói rằng:

- Bẩm quan lớn đến vẫn cảnh chùa sớm quá, nên chúng con không biết, dám phạm đến quan lớn, xin quan lớn tha chết cho.

Một đoàn kỵ binh theo phân phủ và quyền phân suất rầm rộ kéo vào trong sân. Còn đến một trăm bộ binh gươm, đao tua tủa đứng canh ở ngoài cổng và chung quanh chùa.

Lúc bấy giờ chừng vào khoảng cuối giờ Dần. Hàng chục bó đuốc lớn chiếu ánh lửa, sáng trưng khắp quả đồi. Dầu một con chuột ở trong chù cũng không chạy thoát ra ngoài, mà người ta không trông thấy được.

Gà ở trong chùa, lầm lửa đuốc với lửa trời tưởng đã bình minh, thi nhau cất tiếng gáy. Và chó ở các làng lân cận nghe tiếng kêu âm ỉ, sủa ran cả một vùng.

Chú Mộc tian chạy lại mở cửa chùa trên, bị ngay một anh cai giữ lại. Phân phủ thét mắng:

- Mày định đi bảo thầy mày phải không?

Chú tiểu quỳ xuống lạy van:

- Bẩm quan lớn, sư cụ, sư ông con cùng đi vắng.

Phân phủ hô lính:

- Khám xét thực kỹ!

Rồi quay lại hỏi chú Mộc:

- Sư cụ mày đi vắng từ bao giờ?

- Bẩm, đã nửa tháng nay.

- Đi đâu?

- Bẩm ông lớn, cụ con đi khuyến hóa nay đây mai đó con biết sao được.

Quả thực, quân lính lục lọi từ lúc đó cho tới lúc sáng rõ vẫn không thấy vết tích sư cụ và sư ông đâu. Phân phủ căm tức nghĩ thầm:

- Thì vừa tra khảo mấy thằng tiểu, chúng nó đều khai hiện có Phạm Thái ở trong chùa!

Liên hỏi:

- Sư cụ mày là Phạm Thái, phải không?

Mộc ngơ ngác!

- Bẩm, con không biết Phạm Thái là ai. Sư cụ con là Phổ Tĩnh thiền sư cơ ạ.

Phân phủ mỉm cười:

- Còn sư ông mà là Lê Báo?

Chú tiêu càng kinh ngạc:

- Bẩm Lê Báo? Tên gì mà dữ dội thế? Sư ông con là Phổ Mịch thiền sư, người rất hiền lành, mộ đạo.

- Được! Tao đã có cách dạy mà nói thực. Lính đâu? Trói cổ điệu cả chúng nó về phủ.

Tức thì lính dạ ran. Nháy mắt, ba chú tiêu đã bị gông xiềng và giải về phủ. Phân phủ lưu lại trong chùa vài chục lính với một viên đội để ngày đêm canh phòng, vì chắc thế nào bọn Phạm Thái cũng lần mò về.